

LA BICICLETA
GROGA

T À N D E M
edicions

La senyora Neus

David Navalón
Il·lustracions: Ada Sinache

PREMI
CARMESINA
DE LA SAFOR

La desconeguda senyora Neus vivia al primer pis d'un edifici del carrer de la Mestra Boix.

Ningú del barri ni de la contornada sabia ben bé qui era la misteriosa senyora Neus. Ni d'on era ni d'on venia, o per què havia decidit un bon dia de tardor mudar-se ella sola a aquell poble de l'Alt Vinalopó.

El que sí que sabien i ho van esbrinar al tercer dia d'aparéixer, era que no li agradava gens conversar. A pesar dels intents del veïnat d'acostar-se a ella per entaular amistat, estava clar que l'antipàtica senyora Neus no tenia ni mitja intenció de fer amics.

Les primeres frases que li escoltà la senyora Amàlia, la veïna del segon esquerra, foren:

—No m'agrada que els seus fills juguen davall de la meua finestra! Assegure's que juguen en un altre lloc! Fan massa soroll i molesten! La pròxima vegada cridaré la policia!

Per tot això, al cap de poc d'aplegar, ja havia criat una fama que mantenia la majoria dels veïns allunyats i alimentava les llengües tafaneres del

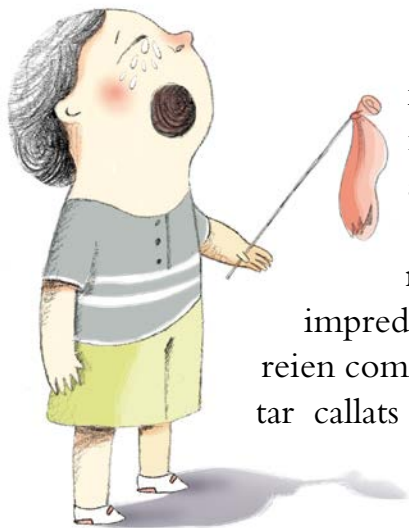
poble, les quals l'assenyalaven de rara i diferent. Com si això fóra el pecat més gran.

Cal saber que a l'extravagant senyora Neus hi havia poques coses que no li pegaren tort. No li agradaven els animals, els sorolls massa forts, o les sorpreses. Detestava les preguntes, els contes infantils, haver d'improvisar i les interrupcions. Tampoc li agradaven els plors, els crits o la brutícia. Ara bé, si hi havia alguna cosa que realment molestava la seriosa senyora Neus, eren els xiquets. Però és que tampoc li agradaven els mestres, perquè només parlaven de xiquets; ni els pares i mares, que sols parlaven dels seus fillets; ni els avis, perquè només tenien paraules per als seus néts. De les escoles i els parcs, ni parlar-ne, perquè sempre estaven plens de xiquets.

La sempre malhumorada senyora Neus no veia la televisió perquè tot eren anuncis per a xiquets.

En resum, perquè açò no s'allargue massa, a la reservada senyora Neus no li agradaven ni els

10

xiquets ni qualsevol cosa relacionada amb ells. És a dir, pràcticament tot.

Per a la solitària senyora Neus, els xiquets eren impredecibles. Tan prompte reien com ploraven; bé podien estar callats jugant tranquil·lament, com posar-se a cantar i cridar d'improvís. En un moment volien una

cosa i al moment següent en volien una altra. Tot allò ho detestava l'enigmàtica senyora Neus. Ella preferia tranquil·litat, amb les coses planificades i sense sorpreses inesperades. Tenia el seu horari per a desdejunar-se, comprar, netejar la casa, llegir i qualsevol altra acció dins de sa casa, i el respectava cada dia sense excepció. Evidentment, més enllà de la porta de sa casa, al carrer i al món en general no trobava res d'això. Per la qual cosa, amb el pas dels dies, romania més i més temps al seu pis, n'eixia sols per comprar i fer les tasques

més indispensables i es relacionava amb la gent sols el necessari.

La ingènua Neus pensava que quedant-se en casa, tot en la seua vida estaria ben controlat.

La infeliç Neus creia que, sense eixir, sense amics i sense interrupcions, la seua vida seria més tranquil·la, assossegada i plaent.

La pobra senyora Neus estava convençuda que si evitava relacionar-se amb el món i es mantenia allunyada de la gent seria la persona més feliç davall del cel.

Tot açò ocasionà que pel veïnat, i sobretot per les persones més tafaneres del poble, correguera el pensament que la senyora Neus estava boja. Cosa que ella, sempre enutjada i amb aires d'indiferència, fingia no importar-li.

Molts dirien que, amb aquestes circumstàncies, la vida de la predictable senyora Neus mancava d'interés per a ser contada. Doncs vet ací que, per sort o per desgràcia, de vegades sembla que la

vida que ens ve no és la que busquem; i que les experiències que ens ocorren no són les que volíem però sí les que necessitàvem. Una d'aquestes experiències fou la que dugué l'ordenada senyora Neus a tenir més d'un mal de cap i aplegar a pensar en els dies següents que efectivament s'havia tornat boja. Perquè allí a sa casa, creient-se segura, tranquil·la i resguardada del món, li esdevingué un fet que li trencaria en un no res la seua tan estimada pau.

Fou una vesprada. Devien ser les cinc, tal volta tres quarts de sis, però no més tard. Llegia l'assossegada senyora Neus, asseguda còmodament en un balancí, un llibre ben gros que parlava d'una història d'amor apassionat com els de les pel·lícules. Subjectava el llibre amb les dues mans i descansava aquest a la seua falda. Mentre els ulls es movien concentrats d'esquerra a dreta, el balancí la bressolava d'avant cap arrere empentant amb els peus en terra.

Enmig del silenci que l'envoltava, no havia acabat de llegir la pàgina 153, quan un sorollet menut, amagat, la tragué del llibre.

–Coc-coc! Coc-coc!

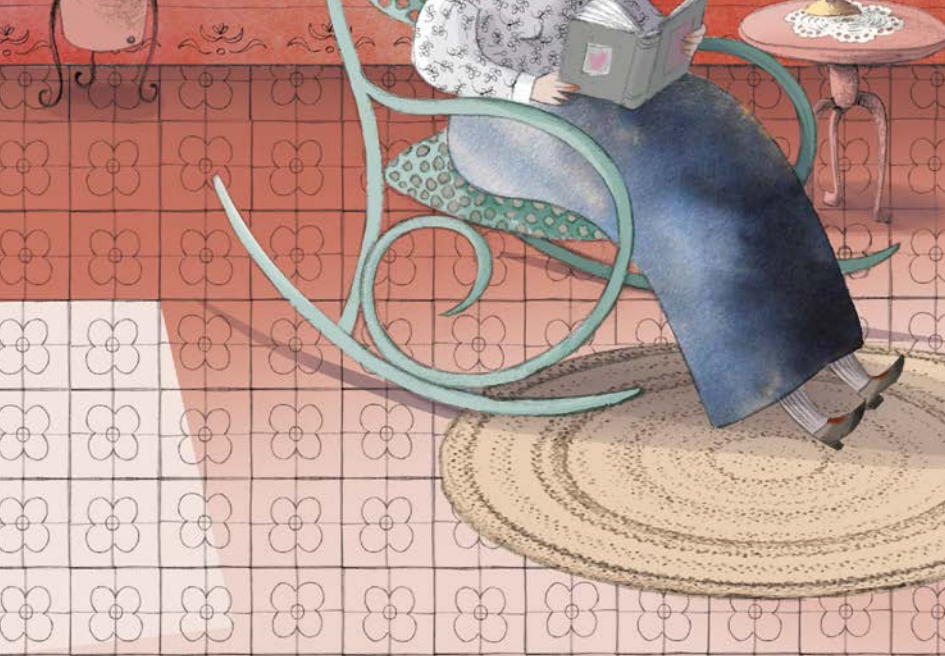
–Hum? –No li donà importància i continuà llegint.

–Coc-coc! Coc-coc, coc-coc! –Aquesta vegada el soroll sonava més a prop. Desvià els ulls del llibre, repassà l'habitació amb la mirada i, com que no hi va trobar res d'inusual, tornà a submergir-se entre les paraules.

–Coc-coc! Coc-coc! –Per tercera vegada, el so la destorbà en el silenci. Ara sonava clarament més fort i prop. No en tenia cap dubte. Era un pollastre o una gallina. Escataïnavia tan clar que semblava que estiguera dins l'habitació. Però no podia ser perquè allí no hi havia animals. Ni en tenia ni en volia. Però sonava tan clar...

Sabent que no podia seguir llegint fins que esbrinara què estava passant, ficà el marcapàgines on tocava, deixà el llibre a la tauleta i s'alçà per regirar l'habitació. Mirà i regirà per totes bandes,

incloent-hi l'interior del moble aparador. Res de res. L'habitació estava buida. Seguidament obrí la finestra, tragué el cap mirant al carrer i escodri-nyà de banda a banda. Res. Ni tan sols una mala sargantana.

Conforme sols a mitges, tancà la finestra. Tornà a seure i es disposà a reprendre la lectura.

Al cap de poc oblidà la interrupció i tornà a concentrar-se en les lletres. No diran que havia passat mig minut quan de sobte alguna cosa féu que desviara els ulls a la seua mà dreta. Encara em faig creus d'allò que estic a punt de dir, però és així com va passar. Enfocant els ulls un poc més avall de la seua mà, a la part de la monyica que no tapa la camisa, la boca tancada de la sorpresa senyora Neus començà a obrir-se fins que ja no pogué més.

Des de dins de la mànega de la seua camisa, entre la tela i el braç, ajocada ben tranquil·la, mirava curios cap a fora el cap d'una gallina.

Els ulls de l'aterrida senyora Neus no creien el que veien. Però quan de nou la gallina obrí el bec, tot es féu realitat.

–Coc-coc! Coc-coc! –La mirà movent el cap.

–Aaaiii!

Sort que no hi havia ningú pel carrer a aquella hora perquè s’hauria esgarriat del crit que deixà anar l’espantada senyora Neus.

S’incorporà amb un bot olímpic i arrancà a fer voltes per tota l’habitació bramant i cridant com una esperitada. Aletejava els braços en totes les direccions, sense atrevir-se a tocar o mirar l’animal que guaitava el cap per la mànega.

La pobra gallina, per la seua part, empassà saliva espantada quan la dona començà a moure el braç amb força de banda a banda.

Ni cas féu al llibre, que acabà en terra mig obert amb els fulls mal plegats.

Finalment, entre bot i bot per dalt dels mobles i crits ensordidors, la gallina eixí disparada per l’aire i topà amb força contra l’espill, que caigué a terra a punt d’enxampar l’animal.

Aleshores, l’exhausta senyora Neus s’adonà que la gallina ja no estava a la seua mànega, sinó en terra trontollant al costat del mirall trencat.

Quieta sobre la taula, observà els seus moviments amb el cor en un puny. Mig marejada del colp, la gallina es plantà, entropessà, es detingué un segon, mirà la dona que l'observava des de la taula... i pongué un ou.

Aquella acció féu reaccionar la dona, que immediatament passà de la por a l'enuig. Baixà de la taula, agafà un coixí i s'encarà amenaçadora a la gallina després d'obrir la finestra.

–Però serà possible?! Fora d'ací, bestiola lletja! Fora! –cridava llançant-se a l'atac.

Al pobre animalet, que veié venir la dona empunyant el coixí, se li afluixaren les cames i deixà escapar un altre ou.

La persecució durà uns quinze segons. La gallina escatainant espaordida i l'enfurismada senyora Neus fent colps a l'aire amb el coixí. Les dues botant de moble en moble fins que la gallina descobrí la finestra oberta. Pensà: «aquesta és la meua ocasió», i desaparegué amb una revolada.

Quina casualitat, direu, que en aquell moment passara per davant de la seua finestra la

senyora Amàlia, que contemplà amb estupor com volava sobre el seu cap i desapareixia per un cantó del carrer la gallina que acabava de travessar la finestra.

–Boja –remugà entre dents–. Està boja, aquesta dona.

Dins de casa, la despentinada senyora Neus, amb alguna ploma damunt, intentava recuperar l'alé. Deixà caure el coixí i es mirà la mànega.

–Una gallina! –exclamà per a si en veu alta–. Una gallina! –repetia incrèdula sense deixar de mirar-se la mànega.

Un pensament furtiu li féu l'avís i, tement-se el pitjor, es palpà el braç i el pit per veure si hi havia alguna sorpresa desagradable més. Seguidament es desbotonà i es llevà la camisa per complet. Es mirà el pit, es palpà l'esquena i, sostenint en alt la camisa amb les dues mans, se la quedà mirant sense saber què pensar.

